

преде. — Азъ тебе чакахъ, драгинко Тодоре при тебе съмъ дошла. Че нѣма де другаде да си ударя злочестата глава...

— Какво има?

— Какво ще има. Нали презъ денеси ни умрѣ единия конь, отъ тогазъ ржцетѣ ни сж като подъ камъкъ. Янко тѣй се и помайва. Та съмъ дошла при тебе, имашъ-нѣмашъ, да ни дадешъ да купимъ единъ конь, че не може. На, следъ тозъ дъждъ ще трѣбва да се оре, ще трѣбва да се сѣе. Да засѣемъ нивитѣ, да даде Богъ да станатъ, че като доде харманъ, ще се изплатимъ, съ Божа помощъ — и на тебе и на всички ще се изплатимъ.

— Тѣй, а? Затуй ли си дошла? — каза Тодоръ, следъ като я изслуша докрай, — затуй си дошла, а?

— Затуй, драгинко Тодоре...

— Нѣмамъ пари азъ, отгдето да ги зема... Нищо не мога ти да...

— Щешъ, драгинко, щешъ. Ще ми дадешъ, че сме свои.

Блѣсъкътъ на огъня заигра въ синитѣ стъклени очи на Тодора. Изглеждаше, че не се сърди, че дори се усмихва, а току избухна:

— Вий какви хора сте, бе? Вий какво искате отъ мене? — завика той. — Отде нажде мислите, че имамъ пари, отде ще ги зема, тарапана ли имамъ? Нѣмамъ, нѣмамъ!